

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Λόγος επί τῇ ἑορτῇ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀρχιμ. Γεωργίου

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους

Αἱ ψυχές μας γεμίζουν εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν ἐν Τριάδι προσκυνούμενο Θεό μας, διότι μᾶς ἀξίωσε νά παραλάβουμε καί νά διακρατοῦμε τὸν ἀτίμητο θησαυρό τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως «ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσι» (Β΄ Κορ. δ΄ 7), στίς ταπεινές καί ἁμαρτωλές μας ὑπάρξεις.

Κοιτάζουμε τὸν ἑαυτό μας καί λυπούμεθα, διότι μέ τίς ἁμαρτίες μας φέρουμε κατάστικτο τὸν χιτῶνα τῆς ψυχῆς. Ἀλλά κοιτάζουμε καί τὸν θησαυρό τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως πού μᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Κύριος καί χαιρόμεθα.

Αὐτός ὁ θησαυρός δέν εἶναι κάποιο ἰδεολόγημα. Εἶναι αὐτός ὁ Θεάνθρωπος Χριστός. Ἡ κεφαλή καί τό Σῶμα Του, ἡ Ἁγία μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Εἶναι ὁ ἀληθής Θεάνθρωπος τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων. Ὁ Θεάνθρωπος ὁ ἀκαινοτόμητος. Ὁ «ἀεὶ ὢν» καί ὁ «ὡσαύτως ὢν». Ὁ «χθές καί σήμερον ὁ Αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. ιγ΄ 8).

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τό ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρησιάσατο, ὁ Χριστός ὡς ἐβράβευσεν οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν, Χριστόν τὸν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν».

Αὐτόν τὸν Θεάνθρωπο δέν θέλουμε νά προδώσουμε ἀποδεχόμενοι τοὺς ψευδοθεανθρώπους τοῦ δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ ἀλαθήτου “Πάπα”, τοῦ “ἀλαθήτου” Προτεστάντου, τὸν ψευδοθεάνθρωπον τοῦ δυτικοῦ ἀνθρωποκεντριζμοῦ.

Μένουμε, χάριτι Χριστοῦ, πιστοί καί ἀμετακίνητοι στήν ἁγία μας Ὁρθόδοξο Πίστι, τὴν «ἅπαξ παραδοθεῖσα τοῖς ἁγίοις» (Ἰούδα 3) καί μακαρίζουμε τοὺς ἁγίους Ὁμολογητάς τῆς Πίστεως, (Ὁρθοδόξους Βασιλεῖς, Πατριάρχας, Ἀρχιεπισκόπους, Ἐπισκόπους, Πρεσβυτέρους, Διακόνους, Μοναχοὺς καί λαϊκοὺς), οἱ ὅποιοι μᾶς τὴν παρέδωσαν ὑπομείναντες θανάτους, ἐξορίες, βασανιστήρια, προπηλακισμούς.

«Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν. Ἐπὶ τούτοις τοὺς τῆς εὐσεβείας Κήρυκας, ἀδελφικῶς τε καὶ πατροποθήτως, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς εὐσεβείας, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσαντο, ἀνευφημοῦμεν καὶ λέγομεν,

Γερμανοῦ, Ταρασίου, Νικηφόρου, καὶ Μεθοδίου, τῶν ὡς ἀληθῶς Ἀρχιερέων Θεοῦ, καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας προμάχων καὶ Διδασκάλων (καὶ πάντων τῶν ἁγίων Ὁμολογητῶν), Αἰωνία ἡ μνήμη».

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ φιλότατη Ὁρθοδοξία μας καὶ σήμερα κινδυνεύει. Προσπαθοῦν κάποιοι νὰ νοθεύσουν τὸ δυνατὸ τῆς κρασί, νὰ ἀμβλύνουν τὰ δόγματα, τίς παραδόσεις τῆς, τὸ ἦθος τῆς, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ συνυπάρχη μὲ τὰ ἄλλα “δόγματα”.

Τὸ ἔργο αὐτὸ ἔχει ἀναλάβει ὁ Οἰκουμενισμός.

Καὶ δὲν ἐννοοῦμε φυσικὰ ἓναν Ὁρθόδοξο Οἰκουμενισμό, πού μένοντας πιστὸς στὴν Ὁρθοδοξία θὰ μποροῦσε νὰ διαλέγεται μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ἐπάνοδος τοὺς στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία εἶναι ἐπάνοδος στό πατρικὸ τους σπῆτι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο οἱ πρόγονοὶ τοὺς ἐμακρύνθησαν.

Ἐννοοῦμε τὸν συγκρητιστικὸ Οἰκουμενισμό, τὸν διαχριστιανικὸ καὶ διαθησκειακὸ.

Μέ πόνο χαράσω τίς γραμμὲς αὐτές:

- Διὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἐκείνους πού συμπροσεύχονται ὄχι μόνον μὲ ἑτεροδόξους ἀλλὰ καὶ ἑτεροθρήσκους καὶ ἀνάβουν κεριά μαζί μὲ τοὺς Ἰουδαίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστὰς, Εἰδωλολάτραις, γιὰ τὴν εἰρήνη. Σέ ποιὸν Θεὸ ἄραγε προσφέρουν τὰ κεριά αὐτά; Ξεχνοῦν ὄχι μόνον τοὺς Ἱερὸς Κανόνας, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς τίς θεῖες Γραφές. «Τίς δέ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;» (Β΄ Κορ. στ΄ 14).

- Διὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς πού χωρὶς ἐνδοιασμὸ συμπροσεύχονται μὲ Προτεστάντισσες ἱέρειες.

- Διὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς πού συμμετέχουν στό Π.Σ.Ε., χωρὶς ὅμως νὰ τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ καταθέτουν ἰδιαιτέρως δήλωσι πού νὰ ἐκφράξῃ τὰς Ὁρθοδόξους θέσεις, μὲ συνέπεια ἢ φωνὴ τοὺς νὰ χάνεται μέσα στὴν παμπροτεσταντικὴ χοάνη.

- Διὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς πού κατήρτισαν τὸ κείμενο τῆς Συμφωνίας Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν τοῦ Βalamand, μὲ τὸ ὁποῖο οἱ Ὁρθόδοξοι γιὰ πρώτη φορὰ ἀνεγνώρισαν τὸν Ρωμαιοκαθολικισμό ὡς πλήρη Ἐκκλησία

καί ὡς ἀδελφή Ἐκκλησία, χωρίς οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ νά παραιτηθοῦν ἀπό τό Filioque, τό “ἀλάθητο” καί τό πρωτεῖο ἐξουσίας τοῦ Πάπα ἐφ’ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, τήν ἑτεροδιδασκαλία περὶ κτιστῆς Χάριτος καί τίς λοιπές κακοδοξίες τους.

- Διὰ τούς Οἰκουμενιστάς πού μέ τίς Κοινές Δηλώσεις (κατά τόν διάλογο Ὁρθοδόξων καί Ἀντιχαλκηδονίων) ἀνεγνώρισαν ὄχι μόνον τούς νῦν Ἀντιχαλκηδονίους ὡς Ὁρθοδόξους, ἀλλά καί τούς πατέρας αὐτῶν Διόσκορο, Σεβῆρο, Ἰάκωβο Βαραδαῖο καί λοιπούς, τούς ἀναθεματισθέντας ὑπό Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐρχόμενοι ἔτσι σέ φανερά ἀντίθεσι μέ τās θεοπνεύστους Οἰκουμενικάς μας Συνόδους, ἀλλά καί τούς μεγάλους Πατέρας, Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό, Μ. Φώτιο, Μάξιμο τόν Ὁμολογητή, Σωφρόνιο Ἱεροσολύμων καί λοιπούς.

- Διὰ τούς Οἰκουμενιστάς οἱ ὁποῖοι κηρύττουν ὅτι Ἀνατολική καί Δυτική Ἐκκλησία εἶναι ἀδελφαί Ἐκκλησίαι καί ὅτι ἡ μεταξύ αὐτῶν κοινωνία εἶναι ἀντίστοιχος πρὸς τήν κοινωνία τῶν τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς ἐάν ἡ Δυτική προσῆλθε στήν Ὁρθοδοξία. Ἡ κηρύττουν ὅτι Ἀνατολή καί Δύσις εἶναι οἱ δύο πνεύμονες μέ τούς ὁποίους ἀναπνέει ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἐάν ἡ Δυτική Ἐκκλησία ὀρθοδοξῆ καί δέν πάσχη ἀνιάτως. Ἡ κηρύττουν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολή καί ἡ αἰρετική Δύσις ἀποτελοῦν δύο διαφορετικές ὄψεις τῆς ἰδίας Εὐαγγελικῆς Ἀληθείας καί ὅτι δῆθεν αὐτή εἶναι ἡ Φωτιανή Παράδοσις.

Ὅποια διαστρέβλωσις τῆς Ἱστορίας! Ὁ ὁμολογητῆς Μέγας Φώτιος, ὁ ἐλέγξας σθεναρῶς τούς κακοδόξους Λατίνους, νά θεωρῆται ὡς τάχα ἐκφράζων τήν ἴδια πίστι μέ ἐκείνους τούς ὁποίους διὰ βίου ἐστηλίτευσε!

Δέν ἀντιλαμβάνονται οἱ τά τοιαῦτα λέγοντες ὅτι ὑποτιμοῦν τήν νοημοσύνη τῶν ἀκροατῶν καί ἀναγνωστῶν τους; Ὡστε λοιπόν Filioque καί μὴ Filioque, παποκεντρικὴ ἐκκλησιολογία καί Ὁρθόδοξος ἐκκλησιολογία, κτιστὴ καί ἄκτιστος Χάρις, ἐκφράζουν μέ διαφορετικὸ τρόπο τήν ἴδια Ἀλήθεια καί ὄχι δύο διαφορετικὲς διδασκαλίες, ἤτοι μία Ὁρθόδοξο καί μία αἰρετικὴ;

Ἴδού ποῦ καταντᾶ τό Οἰκουμενιστικὸ παραλήρημα!

Καί ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ ἁγίου Φωτίου, θά πρέπει νά ἐπισημάνουμε, ὅτι εἶναι τοῦλάχιστον ἄδικο καί ἱστορικῶς ἀναπόδεικτο ὅτι καί οἱ Ὁρθόδοξοι Πατέρες εὐθύνονται διὰ τό σχίσμα. Εὐθύνεται ὁ Μ. Φώτιος, ὁ Πατριάρχης Μιχαὴλ Κηρουλάριος, ὁ ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, οἱ ὁποῖοι ὡς γνήσιοι ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀπέρριψαν τίς αἰρέσεις τῶν Δυτικῶν καί ἠρνήθησαν νά ὑποτάξουν τήν Ὁρθόδοξο Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία στὸν Πάπα;

Ποῖος εὐθύνεται; Οἱ Ὁρθόδοξοι, ὅταν ἀντιστέκονται στοὺς αἵρετικούς, ἢ ἀντιθέτως οἱ αἵρετικοί, ὅταν μὲ ἑσφορικό πείσμα προσπαθοῦν νά ἐπιβάλλουν τήν αἵρεσι σέ ὅλη τήν Ἐκκλησία;

Καί μήπως θέλουμε καλλιτέρα ἀπόδειξι τῆς εὐθύνῃς καί δολιότητος τῶν Δυτικῶν ἀπό τήν ἐπάρατο Οὐνία, ἢ ὁποία προκάλεσε καί προκαλεῖ τόσο πόνο καί τόσους βιαίους προσηλυτισμούς μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων;

- Δι' ὅλους τοὺς Οἰκουμενιστάς πού μὲ πράξεις, ἄρθρα καί λόγους ἀμβλύ-
νουν τό Ὁρθόδοξο αἰσθητήριο τοῦ Ἑλληνορθοδόξου λαοῦ, ὥστε νά τοῦ ἀφαι-
ροῦν κάθε δύναμι ἀντιστάσεως ἐναντίον ὅσων ἐπιβουλεύονται τήν Ὁρθοδοξία
του.

Τάς σκέψεις αὐτάς μᾶς προεκάλεσεν ἐκτός τῶν ἄλλων καί ἡ ἀνάγνωσις
τοῦ κατωτέρω ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξί-
ας.

*«Ἄπαντα τά παρά τήν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, καί τήν διδασκαλί-
αν, καί ὑποτύπωσιν τῶν ἀγίων καί ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα, ἢ με-
τά τοῦτο πραχθησόμενα, Ἀνάθεμα».*

Αὐστηροί ὄντως οἱ Πατέρες, ἀλλά καί φιλόανθρωποι. Ὅσοι πραγματικά
ἀγαποῦν, πρέπει νά λέγουν τήν ἀλήθεια, διότι αὐτή μόνον σώζει, *«γνώσεσθε
τήν ἀλήθειαν, καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»* (Ἰωάν. η' 32).

Στό σημεῖο αὐτό θά ἤθελα νά ἐρωτήσω τοὺς ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Οἰκου-
μενιστάς: Μήπως θά ἔπρεπε νά διερωτηθοῦν, ἐάν τά ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα καί
λεγόμενα εἶναι καινοτομίες *«παρά τήν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καί διδα-
σκαλίαν»;*

Ἐπάρχει βέβαια ἕνας εὐκόλος τρόπος νά κατασιγάσουν τήν συνείδησί-
τους ὅσοι ὀδηγοῦν τήν Ἐκκλησία στόν συγκρητιστικό Οἰκουμενισμό. Νά χα-
ρακτηρίζουν τοὺς ἐμμένοντα στήν πατροπαράδοτο εὐσέβεια συλλήβδην ὡς
φανατικούς φονταμενταλιστάς. Μὲ αὐτὴν τήν λογική θά ἐχαρακτηρίζοντο καί
οἱ Ἅγιοι Πατέρες οἱ συντάξαντες τό ἀνωτέρω ἀνάθεμα, ὡς καί τά λοιπά πολλά
ἀναθέματα κατὰ τῶν αἵρετικῶν, ἐπίσης ὡς φονταμενταλισταί, ἀκραῖοι καί
φανατικοί.

Ἔχω τήν αἴσθησι ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν Οἰκουμενιστῶν δέν εἶναι ἡ γλῶσσα
τῶν Ἁγίων Πατέρων καί διδασκάλων μας. Δέν εἶναι γλῶσσα ὁμολογίας τῆς ἀ-
μωμήτου Πίστεως, ἀλλά γλῶσσα διπλωματίας, πολιτικῆς. Γλῶσσα πού κνήθει
(γαργαλίζει) τίς ἀκοές πολλῶν συγχρόνων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὀλιγόπι-
στοι ἢ ἄπιστοι καί δι' αὐτό ἡ δογματικὴ των εὐαισθησία ἔχει χαθῆ. Κατά τόν
μέγα Παῦλο:

«Ἔσται γάρ καιρός ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλά κατά τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται» (Β΄ Τιμ. δ΄ 3, 4).

Οἱ κοσμικόφρονες ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας ἀρέσκονται νὰ ἀκούουν καὶ νὰ λέγουν ὅτι καλές εἶναι ὅλες οἱ θρησκείες καὶ ὅτι ὅλες πρέπει νὰ συνεργάζονται γιὰ τὴν εἰρήνην.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ διπλωματία θυσιάζει τὴν Ἀλήθεια στὸν καιροσκοπισμό, στὴν ἀνθρωπαρέσκεια, στὴν ἐπίτευξι γηίνων στόχων.

Ἡ πανθησκειακὴ συμπροσευχὴ τῆς Ρουμανίας ἔγινε καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ρουμανικοῦ κράτους, γιὰ νὰ καλοπιᾶσῃ τὸν ἐμπνευστὴ τῆς Πάπα καὶ τοὺς Δυτικούς, προκειμένου νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ Ρουμανία στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσι. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο θὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ Πάπας στὴν Ρουμανία, στὴν πρώτη Ὁρθόδοξο χώρα πού θὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψί του. Τὰ ὄχυρά πέφτουν. Ἡ καταταλαιπωρημένη ἀπὸ τὴν Οὐνία καὶ τοὺς Παπικούς Ρουμανία λησμονεῖ τὴν ἱστορία της, τοὺς μάρτυράς της, χάριν τόσον εὐτελῶν σκοπῶν. Ὁ γηραιὸς Πατριάρχης σύρεται στό ἄρμα τοῦ Παπισμοῦ. Οἱ Ὁρθόδοξες χῶρες νὰ χάσουν τὴν ψυχὴ τους, γιὰ νὰ γίνουν δεκτές στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσι;

Κάτι παρόμοιο γίνεται καὶ στὴν χώρα μας, ὅπου πολλοὶ εἶναι πρόθυμοι νὰ ἀπεμπολήσουν τίς παραδόσεις μας, νὰ ἀπορθοδοξοποιήσουν τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ γίνουν ἀρεστοὶ στοὺς Εὐρωπαίους ἡγέτας ἢ δυνάστας.

Πρόσφατο παράδειγμα ἡ ἀντιεκκλησιαστικὴ συμπεριφορὰ τοῦ Κρατικοῦ Ραδιοφώνου. Σιγὰ σιγὰ περικόπτουν κάθε ἐκπομπὴ πού θυμίζει Ὁρθοδοξία. Περιεκόπη κατ' ἀρχάς ἡ πρωινὴ προσευχὴ. Κατόπιν οἱ ἐκκλησιαστικὲς ἐκπομπές τοῦ πρώτου προγράμματος τῆς Κυριακῆς. Οἱ ἀναμεταδόσεις τῶν μεγάλων Πανηγύρεων τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς τῆς Παναγίας τῆς Τήνου. Πρόσφατα περιέκοψε καὶ τὴν ἀναμετάδοσι τῶν Χαιρετισμῶν. Οἱ ἰθύνοντες τὸ Κρατικὸ Ραδιόφωνο ἀγνοοῦν φαίνεται ὅτι οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας, τὰ “Χαιρονύμφια” ὅπως τὰ λέγει ὁ λαός, εἶναι μίᾳ ἀπὸ τίς ἑλληνορθόδοξες παραδόσεις μας, καὶ ὅτι αὐτοὶ πού δέν ἤμποροῦν νὰ μεταβοῦν στίς ἐκκλησίες γιὰ σοβαροὺς λόγους ἄκουγαν ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνο τοὺς Χαιρετισμούς, καὶ μάλιστα στίς περιοχές πού δέν ἀκούονται οἱ ἐκκλησιαστικοὶ σταθμοί.

Ὁ ὁδοστρωτῆρας τοῦ ἐξευρωπαϊσμοῦ ἐξαφανίζει σιγὰ σιγὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐθνικὴ μας ταυτότητα. Τὰ συμπτώματα εἶναι πολλὰ καὶ δέν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναφερθοῦν διεξοδικῶς ἐδῶ.

Πολλοί μᾶς κατηγοροῦν ὅτι, ἐνῶ ἀγωνιζόμεθα κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δέν διακόπτουμε τήν κοινωνία μέ τούς Οἰκουμενιστάς.

Πράγματι, ἐνῶ πιστεύουμε ὅτι ὁ συγκρητιστικός Οἰκουμενισμός εἶναι μία σοβαρά ἐκκλησιολογική παρέκκλισις, πού τείνει νά γίνη καί αίρεσις, δηλαδή παγιωμένο αίρετικό φρόνημα, ἐμεῖς μένουμε στήν Ἁγία μας Ἐκκλησία, διότι πιστεύουμε ὅτι μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ὄχι ἐκτός αὐτῆς ἠμποροῦμε νά ἀγωνισθοῦμε, γιά νά συνειδητοποιηθῇ ἡ ἐκκλησιολογική αὐτή παρέκκλισις ἐνί-ων. Ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία, αἱ αίρετικάί δοξασίαι δέν συνειδητοποιοῦνται ἀμέσως ἀπό τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Κατά τήν ταπεινή μας κρίσι, ὁ εἰκοστός αἰών ὑπῆρξε ὁ αἰών τῆς ἀναπτύξεως τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Θέλουμε νά πιστεύουμε ὅτι πολλοί ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ἐνθουσιωδῶς ὑπεστήριζαν τόν Οἰκουμενισμό, ὄχι ἐκ διαθέσεως νά προδώσουν τήν Ὁρθοδοξία, ἀλλά καλῇ τῇ πίστει ἢ καί ἐκ τῆς ἀνάγκης νά συμβιώνουν εἰρηνικά μέ ἕτεροδόξους στήν ἀλλοδαπή. Χάριν μιᾶς προσδοκωμένης οἰκουμενικῆς προσεγγίσεως, Ὁρθόδοξοι ἠγέται ἤρχισαν δυστυχῶς νά υἱοθετοῦν τήν ἐκκλησιολογία τῶν κλάδων ἢ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, χωρίς προηγουμένη δογματική συμφωνία.

Συνετέλεσαν βεβαίως στήν υἱοθέτησι μῆ ὀρθοδόξων ἐκκλησιολογικῶν θέσεων καί ἄλλοι παράγοντες: Ἡ διασπορά τῶν Ὁρθοδόξων στίς χῶρες τῶν Προτεσταντῶν καί Ρωμαιοκαθολικῶν, ἡ ἀποδυνάμωσις τῶν παλαιφάτων Πατριαρχείων ἀπό τά παραδοσιακά τους Ὁρθόδοξα ποίμνια, ἡ ἐπίδρασις ἐπί τῶν κληρικῶν καί θεολόγων τῆς περιορροῦσης ἀτμοσφαίρας τοῦ ὑλιστικοῦ ἀνθρωποκεντρικοῦ πνεύματος, πού δέν ἀνέχεται ἀπόλυτα μεγέθη ἀλλά σχετικοποιεῖ κάθε πίστι.

Ἐλπίζουμε ὅτι ὁ εἰκοστός πρῶτος αἰών θά εἶναι ὁ αἰών τῆς συνειδητοποιήσεως ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων τῆς ἐκκλησιολογικῆς παρεκκλίσεως τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς ἐπανόδου ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τήν πρό τοῦ 20οῦ αἰῶνος γενικῶς ἐπικρατοῦσα ἐκκλησιολογία, κατὰ τήν ὁποία τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν ἀποτελεῖ μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἡμεῖς δέ οἱ ταπεινοί ἐπόμενοι τοῖς ἀγίοις Πατράσι ἐπί τῇ σημερινῇ εὐσήμε ἡμέρᾳ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπαναλαμβάνουμε μετά τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας:

«Τούτων τοῖς ὑπέρ εὐσεβείας μέχρι θανάτου ἄθλοις τε καί ἀγωνίσμασι, καί διδασκαλίαις παιδαγωγεῖσθαι τε καί κρατύνεσθαι Θεόν ἐκλιπαροῦντες, καί μιμητάς τῆς ἐνθέου αὐτῶν πολιτείας μέχρι τέλους ἀναδείκνυσθαι ἐκδυσω-

ποῦντες ἀξιωθείμεν τῶν ἐξαιτουμένων, οἰκτιρμοῖς, καί χάριτι τοῦ μεγάλου καί πρώτου Ἀρχιερέως Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν πρεσβείαις τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν θεοειδῶν Ἀγγέλων, καί πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν» (Συνοδικόν Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας).

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου

† Ἀρχμ. Γεώργιος

Ἐν Ἁγίῳ Ὁρει τῇ Α΄ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν 1999.